

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Monika Miller-Młyńska
Protokolant:	St. sekr. sądowy Katarzyna Herman

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 grudnia 2013 r. w S.

sprawy J. D. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania J. D. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 14 czerwca 2013 roku znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z 14 czerwca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił J. D. (1) prawa do ponownego ustalenia prawa do emerytury i ustalenia jej wysokości w oparciu o art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ewentualna możliwość zastosowania art. 53 ust. 4 istniała w momencie przyznawania ubezpieczonemu prawa do emerytury po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego w 2009 r., jednakże brak było faktycznych podstaw do zastosowania wówczas tego przepisu, gdyż ubezpieczony po przyznaniu mu po raz pierwszy świadczenia emerytalnego (wcześniejszej emerytury w 2004 r.) nie podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu emerytalno - rentowemu.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony podniósł, że nie wnosił o przeliczenie emerytury na podstawie art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej, lecz domagał się obliczenia nowej emerytury przy przyjęciu do wyliczenia świadczenia kwoty bazowej z daty wniosku o emeryturę w wieku powszechnym, tj. 1 kwietnia 2009 r. Jednocześnie wniósł o wyrównanie świadczenia za okres 3 lat poprzedzających miesiąc złożenia wniosku wraz z odsetkami. W uzasadnieniu wskazał, że aktualnie organ rentowy powiela decyzję z 20 lipca 2012 r.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości. Wskazał, że już decyzją z 20 lipca 2012 r. odmówiono ubezpieczonemu przeliczenia emerytury przy przyjęciu kwoty bazowej obowiązującej w dacie złożenia wniosku z 2009 r. i wyrównania za okres 3 lat. Nadto, zwracając uwagę na treść przepisu art. 114 ust. 1

ustawy emerytalnej, podkreślił że ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dowodów ani nie wskazał okoliczności mających wpływ na prawo do świadczenia lub jego wysokość.

Na rozprawie w dniu 11 kwietnia 2013 r. ubezpieczony wyjaśnił, że w niniejszym postępowaniu zgłasza wyłącznie zarzut nieprzyjęcia przez organ rentowy właściwej kwoty bazowej przy obliczaniu należnej mu emerytury w wieku powszechnym. Wyjaśnił, że w jego ocenie, skoro organ rentowy w wydanej w wykonaniu wyroku Sądu w sprawie VIU 1298/09 przyjął do wyliczenia wysokości należnej mu emerytury nowe wynagrodzenia, to jednocześnie powinien uwzględnić nową kwotę bazową. W ocenie ubezpieczonego sam fakt przyjęcia do obliczenia podstawy wymiaru świadczenia wynagrodzeń z innych okresów niż okresy przyjęte do wyliczenia wcześniejszej emerytury uzasadniał przeliczenie świadczenia przy przyjęciu również nowej kwoty bazowej.

Sąd ustalił, co następuje:

J. D. (1)urodził się (...) roku.

Niesporne.

Od dnia 1 lutego 1998 r. miał przyznane przez ZUS O/S. prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto wówczas wynagrodzenia z 9 lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1981 r. do 31 grudnia 1989 r. (wvpw wyniósł 109,29%), oraz kwotę bazową w wysokości 1001,51 zł.

Niesporne, a nadto dowody:

- decyzja z 28.03.1998 r. - k. 22 – 23 plik I akt rentowych;
- decyzja z 14.03.2001r. – k. 51 plik I akt rentowych;
- decyzja z 4.07.2002 r. – k. 60 plik I akt rentowych
- wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z 13.03.2003r., sygn. akt VII U 2663/01 – k. 142 plik I akt rentowych;
- decyzja z 8.05.2003 r. – k. 146-147 plik I akt rentowych.

Decyzją z 9 marca 2004 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.przyznał J. D. (1)prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 1 lutego 2004 roku ((...)). Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat 1977-1996. WVPW wyniósł 99,76%, zaś jako kwotę bazową przyjęto nową kwotę bazową w wysokości 1.862,62 zł (z lutego 2004 r.).

W czasie pobierania wcześniejszej emerytury ubezpieczony wykonywał - w okresie od 1 kwietnia 2007 r. do 5 kwietnia 2007 r. zatrudnienie w Zespole (...) sp. z o.o. w W. Oddział S..

Niesporne a nadto dowód:

- decyzja z 9.03.2004 r. – k. 25-26 plik III akt rentowych;
- świadectwo pracy - k. 6 plik III akt rentowych.

Pismem z dnia 1 kwietnia 2009 r. ubezpieczony wniósł o przeliczenie wcześniejszej emerytury z uwzględnieniem zarobków z lat 1971-1976, wskazując że wvpw wyniósłby wówczas 108,87%.

Decyzją z 30 kwietnia 2009 roku, znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.odmówił J. D. (1)ponownego obliczenia wysokości wcześniejszej emerytury.

Niesporne, a nadto dowody:

- wniosek – k. 35 plik III akt rentowych;
- decyzja z 30.04.2009 r. – k. 36 plik III akt rentowych.

W dniu 1 kwietnia 2009 r. ubezpieczony złożył w organie rentowym wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury w związku z ukończeniem 65 roku życia, wnosząc o wybranie najkorzystniejszego wariantu do obliczenia emerytury i przyjęcie kwoty bazowej, obowiązującej od 1 marca 2009 roku. Jednocześnie wniósł o ustalenie podstawy wymiaru przy przyjęciu zarobków otrzymywanych w latach 1971-1977.

Decyzją z dnia 30 kwietnia 2009 roku, znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał J. D. (1) prawo do emerytury w wieku powszechnym od 1 marca 2009 roku. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto dotychczasową podstawę jej wymiaru, tj. przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych, wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat 1977-1996 (WWPW 99,76%) oraz kwotę bazową w wysokości 1.862,62 zł (z lutego 2004 r.). Organ rentowy nie ustalił wysokości emerytury z uwzględnieniem art. 53 ust. 3 i 4 ustawy emerytalnej z uwagi na niewykazanie przez ubezpieczonego podlegania po przyznaniu wcześniejszej emerytury ubezpieczeniom społecznym przez okres co najmniej 30 miesięcy.

Niesporne, a nadto dowody:

- wniosek o emeryturę z 31.03.2009r. – k. 2-4 plik IV akt rentowych;
- decyzja z 30.04.2009 r. – k. 26 plik IV akt rentowych.

Ubezpieczony odwołał się do Sądu od decyzji z dnia 30 kwietnia 2009 r., wnosząc o ponowne ustalenie wysokości emerytury, uwzględniające wynagrodzenia uzyskane w latach 1971-1976 oraz przyjęcie do obliczeń kwoty bazowej 2.578,26 zł, obowiązującej w dniu 31.03.2009 r. Nadto, powołując się na przepis art. 133 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wniósł o zobowiązanie organu rentowego do wyrównania i wypłacenia świadczenia za okres 3 lat poprzedzających miesiąc złożenia wniosku o przeliczenie świadczenia organowi rentowemu.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 6 maja 2010 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI U 1298/09, Sąd Okręgowy w Szczecinie zmienił obie zaskarżone decyzje z dnia 30 kwietnia 2009 r. w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do wyliczenia świadczeń przy uwzględnieniu wwpw 108,87 % oraz oddalił odwołanie w pozostałej części (\w zakresie wniosku ubezpieczonego o przyjęcie przy wyliczaniu wysokości emerytury w wieku powszechnym kwoty bazowej obowiązującej w dniu 31 marca 2009 r. tj. w wysokości 2578,26 zł). Wyrok ten uprawomocnił się wobec jego niezaskarżenia przez żadną ze stron.

Niesporne, a nadto dowód: wyrok SO z 6.05.2010 r. sygn. akt VIU 1298/09 – k. 56 plik III akt rentowych oraz akta sprawy VI U 1298/09, stanowiące załącznik do niniejszych akt. \

Decyzją z dnia 23 czerwca 2010 r. ((...)), działając w wykonaniu prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 6 maja 2010 r. organ rentowy przeliczył ubezpieczonemu wcześniejszą emeryturę od dnia 1 marca 2009 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat 1971–1989, 1995. WWPW wyniósł 108,87%, zaś jako kwotę bazową przyjęto dotychczasową kwotę bazową w wysokości 1.862,62 zł (z lutego 2004 r.).

Niesporne, a nadto dowód: decyzja z 23.06.2010 r. – k. 84 plik III akt rentowych.

Decyzją z dnia 29 czerwca 2010 r. (znak (...)), także działając w wykonaniu prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 6 maja 2010 r. organ rentowy przeliczył ubezpieczonemu emeryturę od dnia 1 marca 2009 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych, wybranych z całego okresu ubezpieczenia tj. z lat 1971–1989, 1995. WWPW wyniósł 108,87%, zaś jako kwotę bazową przyjęto dotychczasową kwota bazową w wysokości 1.862,62 zł (z lutego 2004 r.).

Niesporne, a nadto dowód: decyzja z 29.06.2010 r. – k. 83 plik IV akt rentowych.

Ubezpieczony odwołał się od powyższych decyzji, m.in. ponownie wnosząc o wyliczenie świadczenia emerytalnego w oparciu o kwotę bazową obowiązującą w dacie wniosku z 2009 r. oraz wyrównanie tak obliczonego świadczenia za okres 3 lat poprzedzających miesiąc złożenia wniosku.

Niesporne, a nadto dowód: - odwołanie – k. 105-107 plik IV akt rentowych

Postanowieniem z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie VI U 300/12 Sąd Okręgowy przekazał przedmiotowy wniosek do rozpoznania organowi rentowemu. W pozostałym zakresie odrzucił odwołania jako wniesione po terminie.

Decyzją z dnia 20 lipca 2012 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do ponownego ustalenia emerytury w myśl art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej, gdyż ubezpieczony po przyznaniu mu po raz pierwszy świadczenia emerytalnego (wcześniejsza emerytura z 2004 r.) nie podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu emerytalno - rentowemu.

Ubezpieczony odwołał się od powyższej decyzji.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie o sygn. akt VIU 2824/12 oddalił odwołanie. Wyrok ten uprawomocnił się wobec jego niezaskarżenia przez żadną ze stron.

Niesporne, a nadto dowody:

- postanowienie z 21.06.2012 r. – k. 94 plik IV akt rentowych;
- decyzja z 20.07.2012r. – k. 104 pik IV akt rentowych;
- odwołanie – k. 105-107 plik IV akt rentowych;
- postanowienie z 21.06.2012 r. – k. 138 plik IV akt rentowych;
- wyrok z 11.04.2011 r. VIU 2824/12 – k. 141 plik IV akt rentowych;
- dokumentacja w aktach spraw Sądu Okręgowego w Szczecinie VI U 300/12 i VI U 2824/12

Pismem z dnia 28 sierpnia 2012 r. ubezpieczony ponownie wniósł o wyliczenie świadczenia emerytalnego w oparciu o kwotę bazową obowiązującą w dacie wniosku z 2009r. oraz wyrównanie tak obliczonego świadczenia za okres 3 lat poprzedzających miesiąc złożenia wniosku.

Niesporne, a nadto dowód: wniosek – k. 142-143 plik IV akt rentowych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się nieuzasadnione.

W niniejszym postępowaniu ubezpieczony zgłosił wyłącznie zarzut nieprzyjęcia przez organ rentowy właściwej kwoty bazowej przy obliczaniu emerytury należnej mu w związku z osiągnięciem wieku powszechnego. Wyjaśnił, że w jego ocenie, skoro organ rentowy w decyzji wydanej w wykonaniu wyroku Sądu Okręgowego w sprawie VIU 1298/09 przyjął do wyliczenia wysokości należnej mu emerytury nowe wynagrodzenia (za nowe, niebrane wcześniej pod uwagę lata), to jednocześnie powinien uwzględnić nową kwotę bazową. W ocenie ubezpieczonego sam fakt przyjęcia do obliczenia podstawy wymiaru świadczenia wynagrodzeń z innych okresów niż okresy przyjęte do wyliczenia wcześniejszej emerytury uzasadniał przeliczenie świadczenia przy przyjęciu również nowej kwoty bazowej. Takie rozumowanie nie znajduje jednak oparcia w obowiązujących przepisach dotyczących sposobu obliczania wysokości emerytur.

Mając na uwadze ustalenia stanu faktycznego Sąd w pierwszej kolejności zwrócił uwagę, że kwestia sposobu obliczenia należnej ubezpieczonemu emerytury w wieku powszechnym była już wielokrotnie przedmiotem odwołań ubezpieczonego od kolejnych decyzji ZUS, a prawidłowość wyliczenia podstawy wymiaru tego świadczenia w aspekcie przyjętej kwoty bazowej była już badana przez Sądy. W szczególności prawomocnym wyrokiem z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie o sygn. akt VIU 1298/09 Sąd Okręgowy w Szczecinie przyznał ubezpieczonemu prawo do obliczenia świadczeń przy uwzględnieniu wwpw 108,87 % oraz oddalił odwołanie w zakresie wniosku ubezpieczonego o przyjęcie przy wyliczaniu wysokości emerytury w wieku powszechnym kwoty bazowej obowiązującej w dniu 31 marca 2009 r., tj. w wysokości 2578,26 zł. Następnie, wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2013 r., Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie o sygn. akt VIU 2824/12 oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji z dnia 20 lipca 2012 r. odmawiającej ubezpieczonemu prawa do ponownego ustalenia emerytury w myśl art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej, gdyż ubezpieczony po przyznaniu mu po raz pierwszy świadczenia emerytalnego (wcześniejsza emerytura z 2004 r.) nie podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu emerytalno - rentowemu.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z treścią przepisu art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Jak przy tym przyjmuje się w orzecznictwie, powyższy przepis należy traktować jako nakaz przyjmowania przez wymienione w nim podmioty, że w objętej w nim sytuacji stan prawny przedstawiał się tak, jak to wynika z sentencji wyroku (orzeczenia). Innymi słowy, są one związane dyspozycją konkretnej i indywidualnej normy prawnej wywiedzionej przez sąd z przepisów prawnych zawierających normy generalne i abstrakcyjne w procesie subsumcji określonego stanu faktycznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2009r., II PK 302/08). W konsekwencji wszystkie wymienione w przepisie art. 365 § 1 k.p.c. jednostki muszą się liczyć z wydanym orzeczeniem oraz nie mogą go ani zmieniać, ani podejmować działań nieuwzględniających faktu jego wydania i faktu istnienia orzeczenia regulującego konkretną sprawę. Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skoro wydane zostały dwa wyroki, w których wyraźnie i w sposób nie pozostawiający miejsca na żadne wątpliwości uznano, że prawidłowym sposobem ustalenia podstawy wymiaru przyznawanej ubezpieczonemu (który był uprawniony do wcześniejszej emerytury) było przyjęcie dotychczasowej kwoty bazowej i wyroki te są prawomocne, to Sąd w niniejszym postępowaniu w tym zakresie związany był treścią tych rozstrzygnięć. Trzeba przy tym zwrócić uwagę, że w uzasadnieniu wyroku z dnia 6 maja 2009 roku w sprawie o sygn. akt VIU 2824/12 Sąd Okręgowy niezwykle szczegółowo wyjaśnił dlaczego uznał za prawidłowy sposób ustalenia przez organ rentowy podstawy wymiaru należnej ubezpieczonemu emerytury przy przyjęciu dotychczasowej kwoty bazowej (z 2004 r.).

W tej sytuacji ubezpieczony mógł skutecznie domagać się zmiany sposobu obliczania wysokości swojego świadczenia, wtedy gdyby wykazał, że – w porównaniu ze stanem istniejącym wcześniej, podczas poprzedniego wyrokowania przez Sąd – zmianie uległy jakieś istotne okoliczności. Zgodnie bowiem z przepisem art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej „prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zastaną przedłożone nowe dowody lub ujawnione okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość”. Tymczasem jedyną „nową okolicznością”, na jaką powoływał się obecnie ubezpieczony (a co wynika jednoznacznie z oświadczenia złożonego przezeń na rozprawie), jest to że aktualnie wysokość jego świadczenia (należnej mu emerytury powszechnej) została obliczona z uwzględnieniem innych dochodów niż przy wyliczaniu wysokości emerytury w wieku obniżonym. W ocenie Sądu nie jest to jednak okoliczność tego rodzaju, która powoduje konieczność zmiany sposobu wyliczenia wysokości świadczenia.

J. D. (1) wywodził bowiem swoje roszczenie de facto z treści przepisu art. 110 ust. 1 ustawy emerytalnej, który – jako jeden z nielicznych - wprost dopuszcza możliwość wyliczenia świadczenia z zastosowaniem nowej kwoty bazowej. Zgodnie z jego treścią, wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego

przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Jak z powyższego wynika, nie jest możliwe przeliczenie emerytury ubezpieczonego na podstawie powyższego przepisu. Sąd zwrócił bowiem uwagę, że wprawdzie decyzją z dnia 29 czerwca 2010 r. (znak (...)) w wykonaniu prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 6 maja 2010 r. organ rentowy przeliczył ubezpieczonemu emeryturę od dnia 1 marca 2009 r., przyjmując do obliczenia podstawy wymiaru emerytury zarobki ubezpieczonego z innego okresu niż przy wyliczaniu podstawy wymiaru wcześniejszej emerytury. Jednakże w decyzji tej przyjęto do wyliczenia podstawy wymiaru dodatkowo zarobki z lat 1971-1976, a zatem z okresu przypadającego **przed** przyznaniem prawa do wcześniejszej emerytury. Tymczasem w przepisie art. 110 ust. 1 ustawy emerytalnej dopuszczającym zastosowanie nowej kwoty bazowej mowa jest o ponownym obliczeniu podstawy wymiaru z uwzględnieniem dochodów przypadających **w całości lub w części po przyznaniu świadczenia**. Zastosowanie nowej kwoty bazowej możliwe było zatem ewentualnie w przypadku ustalenia podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem dochodów przypadających w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, o co ubezpieczony jednak nie wnosił.

Wobec powyższego brak było podstaw do tego, by decyzję z 29 czerwca 2010 roku przeliczającą świadczenie ubezpieczonego od 1 marca 2009 roku traktować jako decyzję uzasadniającą ponowne przeliczenie świadczenia przy zastosowaniu nowej kwoty bazowej obowiązującej w 2009 roku. Nie pojawiła się więc tym samym żadna nowa, istotna prawnie okoliczność, która uzasadniałaby inne niż wcześniejsze wyliczenie wysokości świadczenia.

Niezależnie od powyższego – skoro ubezpieczony, mimo wydania już dwóch prawomocnych wyroków odmawiających mu prawa do ustalenia podstawy wymiaru emerytury zgodnie z jego wnioskiem - pozostaje w przekonaniu, że możliwym jest przeliczenie świadczenia przy zastosowaniu nowej wskazanej przez niego kwoty bazowej – ponownie wyjaśnienia wymaga, że kwestia zastosowania określonej kwoty bazowej przy obliczaniu wysokości emerytury została uregulowana w przepisie art. 53 ustawy emerytalnej. Kwota bazowa wyraża stałą część wymiaru emerytury, która zwana jest także częścią socjalną świadczenia emerytalnego. Zgodnie z ust. 3 i 4 przepisu art. 53 ustawy emerytalno - rentowej emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury. Przepisu tego nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (wówczas należy zastosować nową kwotę bazową). Wspomniane wyżej przepisy art. 21 przewidują, że podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, stanowi:

1. podstawa wymiaru renty - w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5, albo
2. podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15 (ust. 1).

Nadto, przepis ten stosuje się przy ustalaniu podstawy wymiaru:

1. emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury;

2. renty z tytułu niezdolności do pracy dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do tej renty albo do emerytury.

Stosownie do brzmienia art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy emerytalnej, przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury stosuje się przepis ust. 1 pkt 1. Określenie to oznacza, że ust. 1 pkt 1 tego przepisu stosuje się odpowiednio, tj. przyjmuje się, że podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała już ustalone prawo do emerytury, stanowi podstawa wymiaru tej emerytury - w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do emerytury po raz pierwszy, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5, w którym wskazano, że wskaźnik wysokości

podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250 %. Mechanizm ten jest obligatoryjny przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury.

Stanowisko ubezpieczonego, który skłania się do poglądu, że aktualnie jego nowa emerytura powinna zostać ustalona z zastosowaniem reguł obowiązujących w czasie uzyskiwania prawa do emerytury po raz pierwszy, nie zasługuje na akceptację z dwóch powodów. Po pierwsze, nie jest trafne stanowisko, że obecnie przyznana ubezpieczonemu emerytura (w wieku powszechnym) stanowi nowe świadczenie, które w związku z tym powinno zostać ustalone z uwzględnieniem reguł dotyczących określenia wysokości emerytury przyznawanej po raz pierwszy. Stanowisko to wymagałoby przyjęcia założenia, że prawo do emerytury wcześniejszej wygasło. Przepisy obowiązującego prawa nie dają podstaw do przyjęcia takiego założenia. Ponadto, ustawa nie posługuje się pojęciem „nowej” emerytury względnie „nowego” świadczenia. Zagadnieniem tym zajmował się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 14 czerwca 2006 r., I UZP 3/06 (OSNP 2007/1-2/22), trafnie wskazując, że prawo do emerytury wcześniejszej nie wygasa, a w art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest mowa o emeryturze dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury, z czego wynika, że w zakresie tego samego świadczenia - emerytury - w związku ze spełnieniem warunku osiągnięcia wieku emerytalnego następuje jedynie ustalenie „na nowo” podstawy wymiaru przy przyjęciu, że podstawą wymiaru emerytury po osiągnięciu wieku powszechnego stanowić będzie podstawa wymiaru emerytury wcześniejszej w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do emerytury po raz pierwszy, co też uczynił organ rentowy, wydając decyzję określającą wysokość emerytury w wieku powszechnym.

W ocenie Sądu prawidłowe było przy tym przyjęcie przez organ rentowy dotychczasowej kwoty bazowej w wysokości 1862,62 zł. Sąd zwrócił bowiem uwagę, że w art. 53 ust. 3 ustawy emerytalnej wskazano, że emeryturę, której podstawą wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury.

Przepisu ust. 3 nie stosuje się wyłącznie w sytuacji, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawą wymiaru wskazał za podstawą wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (art. 53 ust. 4). W tym miejscu podkreślenia jednak wymaga, że w analizowanym postępowaniu odnośnie możliwości przeliczenia świadczenia w oparciu o przepis art. 53 ust. 4 ustawy, tj. z uwzględnieniem nowej kwoty bazowej do części socjalnej świadczenia, stwierdzić należy, że wnioskodawca nie ma takiego uprawnienia. Przepis art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej można zastosować do sytuacji ubezpieczonego ewentualnie w sytuacji, gdyby po przyznaniu prawa do wcześniejszej emerytury podjął zatrudnienie, które nieprzerwanie kontynuował przez co najmniej 30 miesięcy, taka sytuacja nie miała jednak miejsca, co przyznał sam ubezpieczony. W czasie pobierania wcześniejszej emerytury ubezpieczony podlegał ubezpieczeniom społecznym wyłącznie w okresie od dnia 1 kwietnia 2007 r. do 5 kwietnia 2007 r. z tytułu zatrudnienia w Zespole (...) sp. Z o.o. w W. Oddział S..

W konsekwencji skoro odwołujący, po nabyciu uprawnień do wcześniejszej emerytury nie podlegał przez co najmniej 30 miesięcy w/w ubezpieczeniom, to do wyliczenia wysokości jego świadczenia emerytalnego w wieku powszechnym, nie znajduje zastosowania art. 53 ust. 3 ww. ustawy, umożliwiającą zastosowanie przy wyliczaniu podstawy wymiaru kolejnej emerytury nowej kwoty bazowej.

Podstawy dla uwzględnienia żądań ubezpieczonego nie sposób upatrywać także w treści przepisu art. 111 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Nakazuje on ponowne obliczenie wysokości emerytury lub renty, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawą wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1. z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2. z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3. z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15 mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

Z tego ostatniego przepisu organ rentowy skorzystał, kiedy wydał decyzję z 29 czerwca 2010 roku, obliczając podstawę wymiaru świadczenia poprzez pomnożenie nowo ustalonego na 108,87% wwpw (wyższego od poprzedniego 99,765%) przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia 1862,62 zł. Powyższe uzasadnione było tym, że przeliczenia emerytury J. D. dokonano w następstwie zmiany lat przyjmowanych do ustalenia podstawy wymiaru emerytury (w decyzji tej przyjęto do wyliczenia podstawy wymiaru dodatkowo zarobki z lat 1971-1976).

W powyższej sytuacji, kierując się wszystkimi wyżej przedstawionymi względami, Sąd Okręgowy uznał działania organ rentowego związane z zastosowaniem do ustalenia emerytury kwoty bazowej wynoszącej 1.862,62 zł za prawidłowe i zgodne z obowiązującymi w tym zakresie przepisami, a odwołanie od decyzji za nieuzasadnione.

Na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł więc jak w sentencji.